

La Comédiathèque

O crimă mică, fără urmări

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

**Acest text este oferit gratuit pentru lectură.
Înainte de orice utilizare publică, profesională sau amator,
trebuie să obțineți autorizația de la SACD :
www.sacd.fr**

O crimă mică, fără urmări

Jean-Pierre Martinez

De la adulterul involuntar la omuciderea cu același caracter, nu e decât un pas, ușor de făcut. Mai greu este să faci să dispară corpul delict...

PERSONAJE

Adrian

Eva

Cristina

© La Comédiathèque

Actul 1

Un salon de tip burghez-boem, puțin dezordonat. Un telefon mobil, abandonat pe jos, sună în gol. Adrian intră, vizibil îngrijorat. Are mâinile pătate de sânge. Privește telefonul fără să-l atingă.

Adrian – Și naiba să-l ia...

Telefonul încetează să sune. Scoate o batistă, ia delicat telefonul cu ea și îl bagă în buzunar. Aranjează în grabă dezordinea din cameră. Ridică de pe jos o cămașă pătată de sânge, pe care o examinează îngrozit.

Adrian – Oh, nu, nu pot să cred...

Se aude soneria. Bagă cămașa sub o pernă de pe canapea. Sunetul soneriei se repetă.

Adrian – Vin imediat!

Dispare un moment pentru a deschide ușa și revine, urmat de Eva, soția sa.

Eva – Scuze, iar am uitat cheile. Oricum, totul merge pe dos azi. Am fost desemnată din oficiu să apăr o femeie acuzată de omor calificat. N-o să-ți vină să crezi. O bricolatoare care și-a tăiat soțul în trei bucăți cu un fierăstrău electric. Și ghici ce... (*Se oprește, observând că Adrian nu o ascultă.*) Dar tu... Nu pari să fii în apele tale. E vorba de ideea ta nouă pentru piesă?

Adrian – Da, dar nu despre asta e vorba acum...

Eva – Începi să mă sperii. Care e problema? Nu-mi spune că vine mama ta la cină!

Adrian – Nu, nu, stai liniștită...

Se așază pe canapea.

Eva – Atunci nu poate fi atât de grav. Apropo, ce vrei să mănânci? N-am prea mare chef să gătesc... Am putea comanda sushi și să le mâncăm uitându-ne la televizor, ce zici?

Adrian – Da... Sau, mai bine zis, nu... Nu prea am starea necesară, înțelegi?

Eva – N-am știut că ai nevoie de „stare” ca să mănânci niște sushi... (*Se așază lângă el pe canapea și îl sărută.*) Nu e ca și cum te-aș ruga să mă iei pe sus, chiar acum, pe covorul din sufragerie. (*Văzând lipsa lui de entuziasm.*) Ce entuziasm... Hai că o să comand eu două meniuri mai întâi. Avantajul la sushi e că nu se răcește...

Adrian – Spre deosebire de cadavre.

Eva privește uimită această remarcă morbidă.

Eva – Ei bine... Până vine comanda, îmi povestești ce ți s-a întâmplat și o să fac tot posibilul să-ți aduc zâmbetul înapoi. (*Scoate telefonul mobil și începe să tasteze un număr.*) Dulce sau sărată?

Adrian – Ce?

Eva – Sosl, pentru sushi! Dulce sau sărată?

Adrian – Nu știu...

Se ridică și începe să se plimbe agitat prin cameră.

Eva – Una de fiecare, ca de obicei... (*Către interlocutorul de la telefon.*) Da, pentru o livrare la domiciliu. Două meniuri California. Exact, sStrada Mihai Eminescu, numărul 9... Așa, una dulce și una sărată. Perfect, mulțumesc... (*Își pune telefonul deoparte.*) Într-o jumătate de oră... Hai, vino să te așezi lângă mine. Mama are grijă de tine... (*Mută o pernă pentru a-i face loc și observă cămașa pătată de sânge care se vedea dedesubt. O trage spre ea.*) Ce-i mizeria asta? Ce s-a întâmplat aici? (*Văzând sângele de pe mâinile lui.*) Te-ai rănit?

Adrian – Nu... Nu e cămașa mea și nu e nici sângele meu...

Eva – Atunci, al cui sânge e?

Adrian – Ascultă, Eva, cred că am ucis pe cineva...

Eva – Crezi? Ce tot spui acolo?

Adrian – Nu, de fapt... Nu cred... Sunt sigur.

Eva – Dar, Adrian, asta nu are sens. Nu ucizi pe cineva pur și simplu. Uite, de exemplu, eu. De atâtea ori am vrut să-i iau gâtul mamei tale, dar n-am făcut-o. Și știi de ce?

Adrian – Nu...

Eva – Pentru că nu sunt o criminală, iată de ce! Nu acționez impulsiv. Reflectez. Cântăresc bine lucrurile. Și îmi spun că douăzeci de ani de închisoare ar fi totuși prea scump plătiți pentru plăcerea de moment de a-i strangula mamei tale gâtul.

Adrian – Se pare că bărbații rezistă mult mai greu impulsurilor.

Eva – Ascultă, Adrian, văd criminali în fiecare zi, la Palatul de Justiție. Și crede-mă, tu nu ai deloc profilul...

Adrian – Așa credeam și eu... Până mai devreme.

Eva – E o idee pentru noua ta piesă!

Adrian – Poftim?

Eva – Povestea unei femei care se întoarce acasă după o zi de muncă, iar soțul ei îi mărturisește că i-a ucis amantul? Vrei să testezi ideea asta pe mine, așa-i?

Adrian – Doamne, Eva, am ucis pe cineva, ce trebuie să-ți spun ca să mă crezi?

Eva – Trebuie să știi că nu e suficient să pretinzi că ești un criminal, știi? Trebuie să o și demonstrezi.

Adrian – Ah, da...?

Eva – Dacă ai ști câți oameni se acuză pe nedrept de o crimă pe care nu au comis-o. Uite, săptămâna trecută, la tribunal, am apărat un cercetaș acuzat că a ucis un preot. Ei bine, o să râzi, dar erau vreo șase alți cercetași care se lăudau că tot ei l-au omorât. A trebuit să mă lupt ca să conving judecătorul că adevăratul vinovat era clientul meu.

Adrian – Și... cum ai reușit?

Eva – E simplu... Numai el știa sub ce copac îngropase cadavrul bietului om.

Adrian – Și atunci...?

Eva – Și atunci...? *Where is the body?*

Adrian – E în bucătărie.

Eva pare să înțeleagă brusc gravitatea situației.

Eva – În bucătărie? Glumești...

Adrian – Vrei să te duci să vezi?

Eva se uită în direcția bucătăriei, ezită, dar renunță.

Eva – Dar... ce s-a întâmplat? Și cine e, de fapt?

Adrian – E... Petru.

Eva – Petru?

Adrian – Petru.

Eva – Oh, nu... Nu Petru...

Adrian – Ai fi preferat să ucid pe altcineva?

Eva – Doamne Dumnezeule, Adrian... Spune-mi că nu e adevărat...

Adrian – Mi-aș dori să nu fie... Din păcate...

Eva – E o glumă, nu?

Adrian – E cămașa lui pe care o ții în mâini. Uite... Are inițialele gravate pe butonii de la manșetă.

Eva aruncă o privire uluită asupra butonilor.

Eva – P. S...

Adrian – Petru Stănescu. De altfel, nu mai cunoaștem pe nimeni care să mai poarte butoni la manșetă, decât în ziua nunții.

Eva – Dar, Adrian... de ce?

Adrian – A fost un accident...

Eva – Un accident? Adică... un accident domestic?

Adrian – Poți să-i spui și așa...

Eva – Detaliază! Tundeai gardul viu în grădină, nu ți-ai dat seama că era chiar în spate, făcând pipi, și i-ai tăiat... carotida? Dacă e ceva de genul ăsta, stai liniștit, nu e o crimă. Cu un avocat bun...

Adrian – Din păcate, nu s-a întâmplat chiar așa...

Eva – Cum s-a întâmplat, atunci?

Adrian – Să zicem că a fost... un omor din culpă.

Eva – Cum adică din culpă?

Adrian – Am avut o discuție.

Eva – O discuție? Adică o ceartă?

Adrian – Da, exact... O ceartă, dacă vrei...

Eva – O ceartă violentă, deci...

Adrian – Destul de violentă încât să-lucid, în orice caz. Dar deja am impresia că răspund la un interogatoriu.

Eva – Scuze... Deformație profesională.

Adrian – Cert e că l-am omorât.

Eva e distrusă.

Eva – Totul e vina mea...

Adrian – Cum?

Eva – Adică, nu direct, dar totuși...

Adrian – Cum adică, e vina ta?

Eva – Nu te voi abandona, Adrian. O crimă pasională se poate apăra foarte bine, știi.

Adrian – O crimă pasională? Vrei să spui... eu și Petru?

Eva – L-ai omorât pentru că am dormit cu el, așa-i?

Adrian (*șocat*) – Ai dormit cu Petru?

Moment de tăcere.

Eva – Nu pentru asta l-ai ucis?

Adrian – Nici nu știam că ai dormit cu el!

Eva – A fost acum mult timp...

Adrian – Cât de mult?

Eva – Nu mai știu... Cam șase luni...

Adrian – Asta numești tu mult timp... O să-mi spui curând că deja s-a prescris, nu?

Eva – A fost... un accident.

Adrian – Da, sigur... Un accident domestic?

Eva – Nu a fost o relație, Adrian... S-a întâmplat o singură dată. Nu l-am iubit niciodată...

Adrian – Mă liniștește foarte mult, într-adevăr... Faptul că poți să te culci cu tipi pe care nu-i iubești.

Eva – Nu cu tipi! E vorba doar de Petru, îți jur. A fost o simplă neînțelegere! Petru! Dar te poți imagina pe mine cu Petru?

Adrian – Îți reamintesc că e cel mai bun prieten al meu.

Eva – Îți reamintesc că l-ai ucis...

Adrian – Și cum s-a întâmplat, atunci?

Eva – A fost... un quiproquo.

Adrian – Înțeleg... Un adulter involuntar, să zicem...

Eva – Exact!

Adrian – N-am auzit niciodată o explicație mai jalnică. Asta e linia ta de apărare?

Eva – Hai să nu inversăm rolurile, bine? Tu ești cel care a comis o crimă, nu eu. Și acum va trebui să te explici la poliție.

Adrian – Pentru că intenționezi să mă denunți la poliție?

Eva – Ce altceva vrei să facem?

Adrian – Asta voiam să fac, într-adevăr. Înainte să apari tu. Dar acum că știu că Petru era amantul tău... nu o să creadă niciodată că a fost un omor involuntar!

Eva – Acum e vina mea, bineînțeles! Și, apropo, nu era amantul meu, cum spui tu. Ne-am culcat împreună o singură dată!

Adrian – Oricum ar fi, vor crede că a fost o răzbunare. Un act premeditat. O să iau pe viață!

Eva – Le vom explica...

Adrian – Pentru adulterul involuntar, spui?

Eva – Hei! Eu n-am ucis pe nimeni, bine?

Pauză.

Adrian – Și atunci, ce facem?

Eva – Cum adică, *facem*?

Adrian – Nu o să mă abandonezi, nu-i așa? Mă înșeli cu cel mai bun prieten al meu, și acum, când l-am omorât, îți speli mâinile?

Eva – Când l-ai omorât, nici măcar nu știai că m-am culcat cu el!

Adrian – Hai să nu ne jucăm cu vorbele, bine?

Eva – Apropo, e adevărat. De ce l-ai omorât pe Petru, de fapt?

Adrian – O prostie.

Eva – Te ascult...

Adrian – Să zicem că... Mi-a mărturisit că nu i-a plăcut deloc ultima mea piesă.

Eva – Ultima ta piesă? *Microunde*?

Adrian – Bine, poate că nu a fost cea mai bună.

Eva – A fost un eșec total.

Adrian – Îți mulțumesc pentru delicatețea cu care îmi amintești asta...

Eva – Ți-am spus că trebuia să schimbi titlul... Și pentru asta l-ai ucis? Pentru că ți-a spus că nu i-a plăcut piesa asta, care oricum a fost o catastrofă?

Adrian – Probabil că a trezit între noi o rivalitate latentă de ani de zile. Mereu am fost în competiție, eu și Petru. Mai ales în privința fetelor. Încă din liceu...

Eva – Bine, și după aceea?

Adrian – Am ajuns să ne luăm la bătaie. A alunecat și s-a lovit cu tâmpla de colțul mesei.

Eva – Având în vedere cât sânge era pe cămașă, mă așteptam mai degrabă la o rană de cuțit.

Adrian – Sângele țâșnea peste tot. Pe la ochi, pe nas, pe urechi. A avut convulsii vreo cincisprezece minute. Și apoi, nimic.

Eva – Și nu ți-a trecut prin cap să chemi salvarea?

Adrian – Nu, dar ți-am spus cincisprezece minute... poate că au fost doar câteva minute sau chiar secunde. Eram panicat. Paralizat. N-am realizat. Când m-am hotărât să sun, era deja prea târziu... (*Se aude soneria; Adrian pare neliniștit.*) Crezi că sunt ei?

Eva – Cine? Salvarea?

Adrian – Poliția!

Eva – Dacă nu i-ai sunat...

Adrian – Vecinii poate au auzit ceva.

Eva – Ah, nu, sigur e Cristina...

Adrian – Cristina? Soția lui Petru?

Eva – Cunoști vreo altă Cristina?

Adrian – Dar cum ar putea să știe deja?

Eva – Nu știe. M-a sunat acum o oră. Complet uitasem. Vroia să-mi spună ceva important. I-am zis să treacă pe aici...

Adrian – Nu deschidem.

Eva – O să i se pară ciudat. I-am spus că sunt acasă.

Adrian – Ai dreptate... Atunci du-te tu. Eu mă ascund în bucătărie.

Eva – Nu crezi că mai bine i-am spune tot? Și să terminăm cu asta...

Adrian – Să-i spunem că soțul ei e întins pe gresie, într-o baltă de sânge, chiar alături? Chiar crezi că e cel mai bun mod de a-i da vestea că a rămas văduvă?

Sonerie răsună din nou.

Eva – Bine... O să încerc să o expediez, și vedem ce facem după.

Adrian – În niciun caz nu o lași să intre în bucătărie.

Adrian se duce să se ascundă în bucătărie. Eva se pregătește să deschidă, ascunzând mai întâi cămașa sub pernă.

Eva – Vin imediat!

Eva iese și revine un moment mai târziu cu Cristina.

Cristina – Scuză-mă că am venit așa, pe nepregătite. Petru nu e cumva aici, la voi?

Eva – Petru? Ce idee ciudată... Nu, de ce?

Cristina – Credeam că i-am văzut scuterul jos, dar, mă rog. Un scuter sau altul. Toate arată la fel, nu?

Eva – Da... Da, exact.

Cristina – Și Adrian?

Eva – Da, e aici, dar... lucrează. La noua lui piesă. Și îl știi cum e când scrie...

Cristina – Înțeleg... Mai ales după eșecul ultimei sale piese... Cum se numea, parcă?

Eva – *Microunde.*

Cristina – Era clar că o să fie un eșec total.

Eva – Presupun că n-ai venit să-mi vorbești despre asta...

Cristina – Îmi pare rău că vă deranjez. Știu că nu e momentul potrivit, dar e important.

Eva – Dar bineînțeles! Nu mă deranjezi deloc. La ce sunt prietenii, dacă nu să te ajute când ai nevoie? Vrei să bei ceva?

Cristina – Nu, mulțumesc, e în regulă...

Eva – Cu atât mai bine... (*Cristina o privește puțin surprinsă.*) Nu, adică... Te rog, ia loc... (*Cristina se pregătește să se așeze pe canapea, lângă perna sub care este ascunsă cămașa.*) Ehm... nu, mai bine așază-te acolo.

Eva îi indică lui Cristina un taburet sau un scăunel incomod.

Cristina (*așezându-se*) – Bine...

Eva – Nu de alta, dar știi cum e cu canapelele astea... Adormi imediat. Sunt cam obosită și... vreau să fiu complet concentrată să te ascult... (*Se așază și ea pe un scaun similar.*) Deci, ce aveai atât de important să-mi spui?

Cristina – Ei bine... Nu o să-ți vină să crezi... Tocmai am descoperit că Petru mă înșală.

Eva – Nu? Și nu știi?

Cristina – Păi... nu. De ce, tu știi?

Eva – Absolut deloc! Vreau să spun... Și știi cu cine?

Cristina – Nu chiar.

Eva – Cu atât mai bine, cu atât mai bine...

Cristina – Cum adică, cu atât mai bine?

Eva – Nu, adică, nu crezi că ar fi fost și mai rău să știi cu cine?

Cristina – Nu știu...

Eva – Și, până la urmă, ce importanță are? Esențialul e că te înșală, nu?

Cristina – Da... Adică, da, ai dreptate. Cel mai rău ar fi să mă înșele cu cineva pe care-l cunosc.

Eva – Exact.

Cristina – Îți imaginezi? Să afli că soțul tău te înșală cu cea mai bună prietenă?

Eva – Ce tot spui...?

Cristina – Stai liniștită. Eu nu ți-aș face niciodată una ca asta.

Eva – Mulțumesc.

Cristina – Oricum, gata. Divorțez.

Eva – Nu te grăbi chiar așa... Nu e cam rapid să iei o asemenea decizie? Poate a fost doar un accident...

Cristina – Un accident? Cum adică? Crezi că dai peste cineva din greșală? Din neatenție? Pentru că erai cu gândul în altă parte? Apoi te mulțumești să completezi un constatat amiabil, și plătește asigurarea?

Eva – Nu, evident, dar...

Cristina – Și când se întoarce acasă seara, omul spune simplu soției: apropo, am uitat să-ți spun, am avut un mic accident, am tamponat vecina. Dar stai liniștită, ea a fost de vină.

Eva – A tamponat vecina?

Cristina – Nu, dar am zis așa, ca exemplu! Ești sigură că ești bine? Am impresia că te afectează mai tare decât pe mine povestea asta.

Eva – Sunt îngrijorată pentru tine. Erați un cuplu atât de... Când ziceai Petru și Cristina, era ca...

Cristina – Ca să zici Adrian și Eva.

Eva – Așa că ideea că vă despărțiți...

Cristina – Vezi tu? Nimic nu e veșnic.

Eva – Adevărat. Oricum, Adam și Eva, deja, nu s-a terminat prea bine.

Cristina – Oricum, eu sub același acoperiș cu nemernicul ăsta nu mai dorm niciodată.

Eva – Înțeleg, bineînțeles...

Cristina – Și mă bazez pe tine pentru divorț, da?

Eva – Crezi? Nu știu dacă... Îi cunosc pe amândoi, ar putea fi stânjenitor.

Cristina – Glumești? Tu ești prietena mea! Petru e mai degrabă prietenul lui Adrian. Noi două ne știam cu mult înainte să-i cunoaștem, nu?

Eva – Așa e...

Cristina – Toți sunt niște porci, să știi... Dar nu mă refer la Adrian, evident.

Eva – Evident.

Cristina – Deși, să fim serioși, ei doi, la urma urmei, se potrivesc de minune.

Eva – Nu exagera nici tu... Te asigur că Adrian...

Cristina – Ascultă, Petru o să simtă bine acest divorț. Tu ești o *criminală*, nu?

Eva – Cum, te rog?

Cristina – Ca avocat! Ești o *criminală*, nu? Oricum, asta e reputația ta.

Eva – Serios?

Cristina – Mi-a spus Paloma. Știi, i-ai gestionat divorțul.

Eva – A, da?

Cristina – Sigur că da! Era căsătorită cu un dentist. Avea un cabinet mare într-un cartier foarte select. Se pare că pe scaunul lui de consultație, pacientele nu-și deschideau gura doar ca să-și trateze dinții... Oricum, cică l-ai lăsat pe bărbatul ăla în fundul gol.

Eva – Să nu exagerăm... Nu e exact rolul unui avocat, știi... Un divorț e, în primul rând, eșecul unui proiect de viață comună. Suntem aici ca să facem separarea mai puțin dureroasă...

Cristina – Nu fii așa modestă. Știu că ești o *criminală*. Și te avertizez, Petru, vreau să-l storc de tot.

Adrian reappare, purtând un șorț pătat de sânge.

Adrian – Bună ziua.

Cristina – Credeam că scrii la noua ta piesă de succes...

Adrian – Între timp, am mai gătit ceva...

Cristina – Ia uite...

Adrian – Știi, scrisul are multe în comun cu gătitul... Ingrediente bune de la început. O rețetă bună. Un pic de sare. Un strop de piper. Apoi, doar lași totul să fiarbă încet...

Cristina – Înțeleg... Nu știam că, pe lângă toate, ești și un bucătar desăvârșit... Și care e specialitatea ta?

Adrian – Pateul de mistreț.

Eva – Rețeta lui secretă faimoasă. Când îl face, nimeni nu are voie să intre în bucătărie...

Adrian – Dar tu, ești bine?

Eva – Petru ne-a părăsit... Adică, Cristina... Ea a decis să-l părăsească pe Petru...

Adrian – Nu?

Cristina – Tocmai am aflat că nenorocitul mă înșală. Tu știai ceva?

Adrian – Eu? Nici gând! De ce aş fi ştiut ceva?

Cristina – Solidaritatea masculină, ştiu cum e. Când e vorba să-i oferi unui prieten un alibi. Sau chiar o cameră de oaspeţi...

Adrian – Te asigur că greşeşti, Cristina... Hai, suntem prieteni. Cum poţi să crezi aşa ceva...?

Cristina – Scuză-mă, sunt nervoasă... Încep să spun tâmpenii.

Eva – Rămâi aici un pic, să te calmezi. Apoi te întorci acasă să te odihneşti şi mâine discutăm totul, la rece. Bine?

Cristina – Acasă? Ți-am spus, nici vorbă! De fapt, profit de faptul că sunteţi amândoi aici ca să vă cer o favoare...

Adrian – Da...?

Cristina – V-ar deranja dacă aş dormi aici în seara asta?

Eva – Adică...

Cristina – Mâine îmi găsesc o soluţie... Sau mă mut la mama. Dar acum, în seara asta... (*Se pune pe plâns.*) Am nevoie să fiu înconjurată de cineva... Şi voi sunteţi singurii mei prieteni...

Eva se apropie de ea ca să o consoleze.

Eva – Bineînţeles...

Cristina – Ştiam că pot conta pe voi... Mi-e greu să vorbesc despre asta cu mama acum. Ea l-a detestat mereu pe Petru. Mi-a spus tot timpul că era un afemeiat. Din păcate, avea dreptate. Dar nu vreau lecţii de morală acum. În schimb, cu voi...

Eva – Sigur că da, suntem aici. Nu-i așa, Adrian?

Cristina – Sunteţi nişte prieteni adevăraţi. Mă emoţionează mult...

Cristina cade în braţele Evei.

Eva – Nu-ţi face griji, se va rezolva... Adică, sper...

Adrian – Vă las între fete, mă duc să termin pateul meu...

Eva îl priveşte plecând, oripilată.

Cristina – Dacă l-aş avea în faţa mea, nu ştiu de ce aş fi în stare, îţi jur... Şi mie îmi vine să-l fac bucăţi, ca pe un porc.

Eva – Hai, nu spune asta...

Cristina (*ştergându-şi lacrimile*) – Îmi pare rău că îţi impun povestea asta.

Eva – Te simţi mai bine?

Cristina – Puțin... Dar acum aș vrea ceva de băut...

Eva – Ehm... Da... Ce vrei?

Cristina – Un pahar cu apă de la robinet e perfect. Dar nu te deranja, mă duc eu să-mi iau din bucătărie.

Eva – Nu!

Cristina (*surprinsă*) – Ah, da, adevărat, uitasem... Pateul de mistreț.

Eva – Ai nevoie de ceva mai tare, crede-mă.

Cristina – Nu știu dacă...

Eva – Te însoțesc. Și eu am nevoie de ceva să-mi revin.

Cristina – Așa crezi?

Eva scoate o sticlă și două pahare dintr-un bufet, pe care le umple. Ridică paharul pentru un toast.

Eva – Hai, nu ne lăsăm doborâte, bine? (*Se tulbură.*) Vom trece peste asta...

Eva izbucnește în lacrimi, iar de data aceasta, Cristina se apropie să o consoleze.

Cristina – Știam că îmi ești prietenă, dar sincer, nu mă așteptam să te afecteze chiar atât de tare...

Eva (*se reculează*) – Hai, să ciocnim un pahar. Nu-l va aduce înapoi pe Petru, dar măcar o să ne relaxăm.

Își golește paharul dintr-o înghițitură. Cristina o imită.

Cristina – Ei bine... Asta ar trezi și un mort...

Eva – Dacă doar ar fi posibil...

Cristina – Ce e asta?

Eva – Alcool de cartofi.

Cristina – Aha, da, e... Se simte bine... De fapt, parcă n-are cine știe ce gust, nu-i așa?

Eva – Nu.

Cristina – Oricum, desfundă bine bronhiile...

Eva – Da...

Tăcere.

Cristina – Cum am putut fi atât de proastă...?

Eva – Cum, te rog?

Cristina – Cu Petru! N-am văzut nimic, nimic nu mi-am dat seama...

Eva – Poate că se va întoarce... Poate e doar un coșmar, o să vezi, și ne vom trezi cu toții.

Cristina – Din păcate, nu cred... Mă întrebai mai devreme dacă știu cine e...

Eva – Cine?

Cristina – Cea cu care Petru m-a înșelat!

Eva – Și?

Cristina – Dacă măcar ar fi fost doar una...

Eva – Cum adică?

Cristina – Am descoperit, din întâmplare, când i-am spart parola de la laptopul *de lucru*, că Petru avea un cont pe un site de întâlniri...

Eva – Un site de...

Cristina – *Întâlniriscurtetermen.com*. Nu m-a înșelat cu o femeie, Eva. M-a înșelat cu sute!

Eva – Nu?

Cristina – Dacă ai citi conversațiile alea, îți jur... Îl descopăr, îți spun. Pentru că, cu mine, e așa... banal, știi?

Eva – Da, și cu mine... Adică, vreau să spun, eu, cu Adrian.

Cristina – Ai grijă. Crezi că îi cunoști, și apoi, într-o zi...

Se aude un zgomot de cuțit electric, tăietor de gard viu sau fierăstrău.

Eva – Tunde gardul viu...

Cristina – În timp ce face pateul de mistreț?

Zgomotul devine mai intens.

Eva – Poate ar fi mai bine să văd ce face... Te las să te instalezi în camera de oaspeți?

Cristina – Bine. Nu te deranja, știu drumul... Și, din nou, mulțumesc pentru tot.

Cristina iese. Adrian revine.

Adrian – Unde a plecat?

Eva – Am strangulat-o și am pus-o în cadă, să aștept. Mai bine scăpăm de toți martorii incomozi.

Adrian – N-ai făcut asta?

Eva – Evident că nu! Dar tu? Poți să-mi explici ce se întâmplă? Ce e cu zgomotul ăsta?

Adrian – Nu puteam să-l las acolo, în mijlocul bucătăriei.

Eva – Și atunci?

Adrian – L-am pus în congelator. Până decidem ce facem cu corpul.

Eva – Și între timp, ai tuns gardul viu? În bucătărie?

Adrian – Nu, dar... cum nu încăpea întreg...

Eva – Oh, Doamne... Nu se poate... Cum am ajuns aici, Adrian? Sun imediat poliția.

Își scoate telefonul mobil.

Adrian – Vrei să mă trimiți la închisoare?

Eva – Acolo e locul criminalilor, nu?

Adrian – Ți-am spus deja că a fost un accident.

Eva se oprește, ezitantă.

Eva – Ești sigur că e mort, măcar?

Adrian – Adică vrei să spui: sunt sigur că era mort înainte să-l tai în trei bucăți cu tăietorul de gard viu? Pentru că acum, cred că nu mai încape îndoială...

Eva – Niciodată nu m-aș fi gândit că voi auzi așa ceva din gura bărbatului pe care l-am luat de soț.

Adrian – Știi bine vorba aia... La bine și la rău... Trebuia să te gândești înainte.

Eva – Înainte de ce?

Adrian – Înainte să mă înșeli cu Petru, cel puțin...

Eva – Ai luat-o razna, Adrian. Ai nevoie de ajutor. O spui chiar tu: a fost un omor din culpă. Vom pleda nebunie temporară.

Eva formează un număr pe telefon.

Adrian – Nu face asta...

Eva – E singura soluție, crede-mă.

Adrian – O să fii considerată complice.

Eva – Și de ce?

Adrian – Soția lui e aici. Și nu i-ai spus nimic.

Eva – Dar de ce aș fi ajutat să fac asta?

Adrian – Pentru că te înșela și pe tine! Și ai vrut să te răzbuni.

Eva – Cum adică, mă înșela și pe mine?

Adrian – V-am auzit mai devreme. Știu și eu despre contul lui de pe acel site de întâlniri...

Eva – Deci știi?

Adrian – Știi bine, când vine vorba de aventuri, bărbații sunt foarte lăudăroși... Uneori te întrebi dacă nu-și înșală soțiile doar pentru plăcerea de a se lăuda cu cuceririle lor la prieteni. E natura lor de vânători...

Eva – Și nu mi-ai spus nimic?

Adrian – La ce ți-ar fi servit să știi? Doar să te pui într-o situație stânjenitoare față de Cristina...

Eva – Înțeleg, deci mă protejai, în felul tău. Oricum, eu n-am avut niciun motiv să-l omor pe Petru.

Adrian – Așa crezi?

Eva – De ce aș fi făcut asta?

Adrian – Din gelozie, la fel ca și Cristina.

Eva – Dar ești nebun...

Adrian – Credeai că ești singura. Nu ai suportat să afli că erai doar una dintre multele lui cuceriri. Și când ți-am spus că vreau să-l omor, m-ai ajutat. Ca să te răzbuni și tu.

Eva – Ești complet dus, Adrian!

Adrian – Suntem nebuni amândoi. Cine se aseamănă se adună. Deja îmi imaginez titlurile ziarelor: „Cuplul diabolic tranșează cadavrul celui mai bun prieten și îl păstrează în congelatorul din bucătărie. Apoi ia cina liniștit alături de văduvă, în camera alăturată...”

Eva – Ai spune o poveste de genul ăsta poliției? Doar ca să mă târăști cu tine în prăbușirea ta? E monstruos!

Adrian – Dar nu eu aș spune asta! E ceea ce va crede judecătorul. Chiar dacă susțin că sunt singurul vinovat, el va fi convins că vreau să te protejez.

Eva pare destabilizată.

Eva – Crezi?

Adrian – Oricum, asta va însemna sfârșitul carierei tale de avocată. Cine și-ar încredința divorțul unei femei care își tranșează amanții cu tăietorul de gard viu?

Eva – Din păcate, ai dreptate...

Adrian – Și cum o să-i explici judecătorului că l-ai înșelat din greșală?

Eva – Dar e adevărat, te asigur!

Adrian – Un adulter involuntar? Hai, spune-mi povestea, să văd dacă reușești să mă convingi...

Eva – A fost în weekendul în care ai plecat la Cluj-Napoca pentru premiera piesei *Microunde*. Eu trebuia să merg la Iași pentru un proces care, până la urmă, a fost amânat.

Adrian – Mai bine spune că nu voiai să asisti la acel dezastru...

Eva – Oricum, niciunul dintre noi nu era acasă. Și casa ar fi trebuit să fie goală.

Adrian – Petru mi-a cerut cheile, ca să se vadă cu una dintre cuceririle lui. Deci era vorba de tine?

Eva – Dar deloc! Am ajuns acasă în miez de noapte, pe neașteptate. Nu știam că i-ai împrumutat casa... și patul nostru conjugal, ca să se culce cu una dintre amantele lui!

Adrian – E singurul pat matrimonial din casă... Și atunci?

Eva – Atunci m-am culcat direct, imediat ce am ajuns.

Adrian – Cu Petru...

Eva – Mi-am dat seama că era cineva în pat, dar am crezut că ești tu! Mi-am spus că, până la urmă, te-ai decis să te întorci în noaptea premierei. Cum știam că va fi un eșec, nu m-a mirat...

Adrian – Mulțumesc...

Eva – N-am făcut zgomot, ca să nu te trezesc.

Adrian – Dar până la urmă, partenerul tău tot s-a trezit.

Eva – Probabil că tânăra lui Petru plecase la mijlocul nopții. Și aparent, el avea chef să continue.

Adrian – Deci ai intrat în rol de rezervă, să zicem. Ai intrat pe teren la pauză, nu-i așa?

Eva – Probabil m-a confundat cu ea. Abia a doua zi dimineață mi-am dat seama că nu erai tu în pat. Deși, să fiu sinceră, ceva tot mi s-a părut ciudat.

Adrian – De ce, a fost mai bine decât de obicei?

Eva – N-am spus asta... Să zicem doar că... nu era la fel. Și nu înțelegeam de ce îți neapărat să-mi spui *Alexandra 69*.

Adrian – Deci i-a scos pe masă tot arsenalul, așa-i?

Eva – Să zicem că... nu eram obișnuită cu atâta... fantezie.

Adrian – Îți bați joc de mine, nu-i așa?

Revine Cristina.

Cristina – Scuză-mă... Îmi poți împrumuta o periuță de dinți? Am plecat în grabă. N-am apucat să-mi iau nimic...

Adrian – Oricum, încearcă să nu te bagi în patul greșit la noapte... Nu se știe niciodată...

Cristina – Ehm, da...

Adrian – Vă las... Probabil aveți multe să vă povestiți... Experiențe de împărtășit...

Iese.

Cristina – Ce-a vrut să spună?

Eva – Nu știu... Adică, ba da...

Cristina – Ce anume?

Eva – Mă acuză că l-am înșelat.

Cristina – Și... e adevărat?

Eva – A fost un adulter... involuntar.

Cristina – Un adulter involuntar...? Glumești?

Eva – Nu.

Cristina – Serios...

Eva – Am ajuns acasă într-o zi. Era un bărbat în patul meu. Abia a doua zi dimineață mi-am dat seama că nu era soțul meu...

Cristina – Faci mișto?

Eva – Deloc.

Cristina – Și cine ar crede așa ceva, Eva? Sper că nu soțul tău...

Eva – Ai dreptate... E complet incredibil.

Cristina – Păcat, totuși. Îți imaginezi? Plăcerea fără vină.

Eva – Și fără pedeapsă...

Cristina – Și a meritat, măcar?

Eva – Ei bine, trebuie să recunosc că... da, chiar a meritat.

Cristina – Să înșeli fără să știi nu e chiar să înșeli, nu...? (*Amândouă izbucnesc într-un râs nervos.*) Da... Dar dacă Petru ar îndrăzni să-mi spună o poveste atât de idioată, asta ar însemna că mă crede complet proastă...

Eva – Evident, dar... nu crezi că într-un cuplu trebuie să știi să ierți?

Cristina – Să ierți? Te asigur că aș putea să-l omor.

Eva – Sper că vorbești metaforic.

Cristina – Tu nu te-ai gândit niciodată să omori pe cineva?

Eva – Ei bine...

Cristina – Dacă Adrian te-ar înșela, de exemplu, ai putea să-l omori?

Eva – De ce întrebi? Ai informații speciale despre asta?

Cristina – Nu, nu, deloc...

Eva – Și... tu? Tu nu l-ai înșelat niciodată pe Petru?

Cristina – Nu... Adică... Depinde ce înseamnă să înșeli.

Eva – Așa, da?

Cristina – Adică, tehnic vorbind...

Eva – Înțeleg... Adică, dacă să... faci sex oral înseamnă să înșeli. Chestii de genul ăsta...

Revine Adrian.

Adrian – Ei bine... Putem să ne așezăm la masă.

Eva – Să ne așezăm la masă? Ești gata să faci mărturisiri complete?

Adrian – Vorbeam doar despre cină...

Cristina – Așa e, ai dreptate... Pateul de mistreț...

Eva – Eu mă duc să mă răcoresc puțin...

Eva iese. Tăcere stânjenitoare.

Cristina – Nu i-ai spus?

Adrian – Ce?

Cristina – Despre mica noastră abatere de Anul Nou, anul trecut.

Adrian – Dar deloc! De ce?

Cristina – Nu știu... Mi se pare că se comportă ciudat...

Adrian – Nu are legătură cu asta, te asigur.

Cristina – Pentru că nu am mai vorbit despre asta... Eram puțin beată. Și tu... Dar nu a însemnat nimic, suntem de acord, nu? A fost doar... un mic accident.

Adrian – Oh, nu... Nu începe și tu cu accidentele tale...

Cristina – Îmi pare rău că am readus subiectul. N-ar fi trebuit...

Adrian – Am uitat deja...

Revine Eva, vizibil tulburată.

Eva – Atunci, mâncăm mistrețul ăla?

Se aude soneria.

Adrian – Cine o mai fi acum...?

Eva – Poliția?

Cristina, intrigată de comportamentul lor ciudat, le aruncă o privire îngrijorată.

Adrian – Mă duc... Dacă nu mă întorc în cinci minute, anunță-mi avocata...

(va îi aruncă o privire înțeleaptă lui Cristina, încercând să o liniștească.

Eva – E un mic joc între noi.

Cristina – Bine...

Eva – Îți place mistrețul?

Cristina – Da, adică...

Revine Adrian cu un pachet.

Adrian – Erau sushi.

Eva – Ah, da, e adevărat, uitasem complet.

Cristina – Ați comandat și sushi?

Moment de jenă.

Negru.

Actul 2

Cristina – Felicitări pentru pateul tău, Adrian. A fost cu adevărat delicios.

Adrian – Mulțumesc... Îmi pare rău pentru alicele în care aproape că ți-ai spart un dinte. Oricât de atent ai fi, tot mai rămâne una sau două.

Cristina – Nu e ușor să faci să dispară toate urmele crimei, nu? Dar nu știam că ești vânător...

Eva – Nici eu, ciudat...

Adrian – În zilele noastre, e ceva cu care nu prea te lauzi.

Cristina – Deci, tu l-ai omorât pe bietul mistreț, nu?

Adrian – Oh, știi, sunt începător... Nu prea sunt un trăgător bun.

Cristina – Da, pot să confirm...

Adrian – Adică, nu sunt bun la vânătoare. Cu pușca...

Cristina – Oricum, un mistreț e destul de mare. Nu trebuie să fii mare pușcaș, nu-i așa?

Adrian – De fapt, a fost mai degrabă... un accident.

Cristina – Un accident? Serios?

Adrian – Mă întorceam cu mâna goală de la o partidă de vânătoare... Cu Petru, de fapt. Și la întoarcere, pe drum, mistrețul ăsta a sărit fix în fața mașinii mele.

Cristina – Un mistreț depresiv, probabil. O fi vrut să-și pună capăt vieții de porc...

Adrian – Da, poate...

Cristina – Ei bine... Se vede că nu duci lipsă de aer curat...

Adrian – Poftim?

Cristina – Vreau să spun, faci multe activități în aer liber... Vânătoare, golf...

Eva – Joci și golf?

Adrian – Da, m-am reapucat puțin...

Cristina – Și... chiar joci golf cu Petru, sau era doar un alibi pentru escapadele lui cu amantele?

Adrian – Nu, nu, chiar jucăm golf, te asigur. Petru e un mare amator de jocuri... Adică... e un jucător foarte bun.

Cristina – Da... Din câte mi-a spus, există un teren de golf superb cu 18 găuri într-o pădure nu foarte departe de aici... Cred că este și un hotel acolo.

Eva – Adevărat, sună ca un vis... Va trebui să mă duci și pe mine, într-o zi, Adrian. Mi-ar plăcea să încerc și eu golful.

Cristina – În orice caz, îmi vei da rețeta pateului tău de mistreț. A, nu, stai... E adevărat, scuze... Și asta e un secret...

Tăcere stânjenitoare.

Eva – Mai vrei puțină salată?

Cristina – Mulțumesc, dar nu mai pot să înghit nimic...

Adrian – Dacă vrei să te odihnești, nu ezita.

Cristina – Cu tot ce mi se întâmplă, nu cred că voi reuși să dorm prea curând... Dar e bine să știi că, în astfel de situații, poți conta pe prieteni.

Eva – Te simți ca acasă aici, Cristina...

Adrian – Un mic desert?

Eva – Avem niște înghețată în congelator...

Cristina – Mulțumesc, dar nu. O să mă duc să mă spăl pe mâini, dacă nu te superi...

Se ridică.

Adrian – Mai bine la baie. Bucătăria e puțin cam dezordonată...

Cristina iese. Adrian își mai pune pateu în farfurie.

Eva – Se pare că tu iei lucrurile destul de bine... În orice caz, nu-ți pierzi pofta de mâncare...

Adrian – Ar ajuta la ceva dacă aș refuza să mai mănânc?

Eva – Ce ți-a venit să-i spui că ești vânător?

Adrian – Nu știu... Mi-a venit pur și simplu... Trebuia să inventez ceva... ca să evit să-și bage nasul în bucătărie.

Eva – Și pateul ăsta? Ce e, de fapt? Sau mai bine să nu întreb...

Adrian – Nu, nu... Chiar e pateu de mistreț.

Eva – Va trebui să discutăm și despre golf, pentru că golful ăsta nu mi se pare prea clar...

Adrian – Dar n-am nimic de ascuns...

Eva – În afară de un cadavru... Reiau întrebarea pentru ultima oară: nu e o glumă? Pentru că ar fi una de foarte prost gust. Îți reamintesc că văduva e în camera alăturată...

Adrian – Dacă vrei, aruncă un ochi în congelator. Dar te avertizez, nu e o priveliște plăcută.

Eva – Nu vreau să văd nimic. Și nici să știu nimic.

Adrian – Va fi cam greu să spui că nu știi... Nu vorbim de bebeluși congelați, ascunși între două grămezi de carne tocată. Ci de un tip de un metru nouăzeci și cinci, împărțit în trei bucăți de câte șaiszeci și cinci de centimetri...

Eva – Dar tu ești un monstru... Ascunderea unui cadavru, știi cât te poate costa? Vrei să-mi petrec cei mai frumoși ani din viață în închisoare?

Adrian – Suntem pe aceeași barcă, Eva. Trebuie să mă ajuți!

Revine Cristina.

Cristina – O să-i dau un telefon.

Eva – Nu sunt sigură că e o idee bună.

Cristina – Trebuie să știe că îl părăsesc!

Eva – Nu vrei să te mai gândești un pic?

Cristina – M-am gândit destul, te asigur. Niciodată nu o să-i iert ce mi-a făcut.

Adrian – Dar, cât despre a-i vorbi, poate că poate să mai aștepte până mâine, nu?

Cristina – Dacă nu mă vede întorcându-mă acasă în seara asta, o să se întrebe unde sunt. Și o să anunțe poliția.

Eva – Ah, da, în cazul ăsta... Poate ar fi mai bine să-l anunți.

Adrian – Așa cum e el acum, mă îndoiesc că va chema poliția, dar mă rog...

Cristina – Așa cum e acum?

Adrian – Adică... Poate bănuiește deja ceva și sigur nu se simte confortabil cu situația.

Eva – Nu preferi să te întorci acasă, pur și simplu? Mâine e o nouă zi...

Cristina – Niciodată nu aș putea să mai dorm o noapte sub același acoperiș cu nenorocitul ăsta.

Eva – Crezi că ești în starea potrivită să-i vorbești?

Cristina – Nu-ți face griji, nu o să încep să discut cu el despre vânzarea casei sau custodia câinelui. O să-i spun să ia legătura cu avocata mea. Adică tu.

Adrian – Deci tu o să te ocupi de divorț?

Eva – Nu știu... Da... Cristina mi-a cerut...

Adrian – Bine... Dacă vrei să-l suni acum... vrei să te lăsăm singură?

Eva – Dacă vrei liniște, poți merge în...

Adrian – Nu în bucătărie, în orice caz.

Cristina – Nu mă deranjați, din contră.

Formează numărul. Se aude sunând în camera alăturată.

Cristina – E curios, parcă sună din camera de alături...

Adrian – Probabil e telefonul meu.

Cristina – Și nu răspunzi?

Adrian – Ba da... Mă duc.

Iese, sub privirea intrigată a Evei.

Cristina – Sună în gol...

Eva – Da... Nu mă miră.

Cristina – De ce spui asta?

Eva – Dacă ți-a văzut numărul și știe de ce îl suni... poate preferă să nu răspundă.

Cristina – E el... Petru? Știu totul. Totul ce? Desigur, mai fă-te și nevinovat. Da, golful tău cu 18 găuri, așa e. Cum îți spui pe *întâlniriscurtetermen.com*? Ah, da, Petru327. Se pare că sunt destui nenorociți ca tine pe site-ul ăsta, care mai au și un nume de prost. Nemernicule! Asta e tot ce ai de spus? Biet idiot. S-a terminat, Petru327. Data viitoare când vei avea ceva să-mi spui, vorbește cu avocata mea. O cunoști foarte bine, e Eva. Da, Eva! Soția lui Adrian, cel mai bun prieten al tău. Ți-am tăiat respirația, nu-i așa? Hai, noapte bună, nenorocitul! (*Își pune telefonul la loc.*) E bine să te eliberezi...

Eva este uluită.

Eva – Cine era?

Cristina – Cum cine era? El, bineînțeles. Cine altcineva să fie?

Eva – Petru? Și ce a spus?

Cristina – Nu prea multe. Ce vrei să spună? Dar avea o voce ciudată. Cred că o să iau o aspirină. Simt că mă ia o migrenă... Pot să iau un pahar cu apă din baie?

Eva – Sigur, mergi.

Cristina – Nemernicul ăsta...

Cristina iese. Revine Adrian.

Adrian – Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Eva – Ți-ai bătut joc de mine!

Adrian – Ce?

Eva – Cristina. Tocmai a vorbit cu Petru la telefon.

Adrian – Am fost eu.

Eva – Poftim?

Adrian – Telefonul lui Petru! Era în buzunarul lui, așa că bineînțeles, tot acolo a rămas... Eu am răspuns, ca să nu trezesc suspiciuni...

Eva – Nu cred așa ceva... Deci asta e explicația pentru care mi-a spus că avea o voce ciudată.

Adrian – Am făcut ca în filme. Am vorbit printr-un șervețel.

Eva – Ești complet nebun...

Adrian – Așa avem un alibi. Nu puteam să-l fi omorât acum o oră aici, din moment ce ea tocmai a vorbit cu el la telefon.

Eva – Doar dacă poliția nu s-ar gândi să localizeze apelul. Și să descopere că venea din bucătăria noastră.

Adrian – Crezi că ar putea fi atât de zeloși?

Eva – Vorbim totuși de o crimă.

Tăcere. Adrian mimează că începe să plângă.

Adrian – Dacă ai ști cât regret... Dacă aș putea să dau timpul înapoi cu o oră... Din păcate, nu e posibil...

Cristina – L-ai omorât cu adevărat pentru că nu i-a plăcut piesa ta?

Un moment de ezitare.

Adrian – Nu... Nu doar pentru asta...

Eva – Atunci, de ce?

Un moment de ezitare.

Adrian – Mi-a mărturisit că s-a culcat cu tine.

Eva – Bine... Și de ce nu mi-ai spus asta de la început?

Adrian – Am vrut să văd dacă îmi vei spune tu, spontan...

Eva – Deci nici tu nu l-ai crezut când ți-a spus că a fost doar un simplu malentendu.

Adrian – Petru nu mi-a spus că, pentru el, a fost un malentendu. Asta e problema...

Eva – Nemernicul... O să-l omor!

Adrian – L-am omorât deja... Tot ce-ți cer e să mă ajuți să scap de cadavru. Dacă mă iubești... Mă iubești?

Eva – Bineînțeles că te iubesc. Cum poți să te îndoiești?

Adrian – Te cred.

Eva – Și tu... Mă crezi dacă îți spun că m-am culcat cu el din greșeală?

Adrian – Încerc... Recunoaște că nu e ușor...

Eva – Ce-aș putea face ca să-ți dovedesc cât de mult te iubesc...

Adrian – Ai făcut deja destule. Dar ai dreptate, n-am nicio șansă să scap. Și nu vreau să te trag și pe tine cu mine în închisoare, ca și complice. O să sun la poliție.

Eva – Nu, stai!

Adrian – Ce?

Eva – Nu vreau să ajungi să faci ani grei de închisoare.

Adrian – Atunci, ce facem?

Eva – O să te ajut să facem cadavrul lui Petru să dispară...

Adrian – Și cum facem asta?

Eva – Crede-mă, ca avocată, mulți clienți mi-au împărtășit micile lor secrete. Și am învățat câteva metode destul de simple ca să fac un corp de aproape doi metri să încapă pe țeava de scurgere a unei căzi, după o noapte bună într-o baie cu sodă caustică.

Adrian – Bine...

Eva – Dar mai întâi trebuie să scăpăm de ea.

Adrian – Să scăpăm de ea?

Eva – Adică să nu o mai avem pe cap!

Adrian – Aproape că m-ai speriat...

Revine Cristina.

Cristina – Ce fețe aveți... S-a întâmplat ceva?

Eva – Nu, nu, deloc.

Cristina – Am încercat să mă întind puțin, dar nu reușesc să adorm.

Adrian – Și dacă am bea un pahar ca să ne relaxăm puțin?

Cristina – Nu știu, cu pastilele pe care le-am luat... Mai bine nu le combin, nu-i așa?

Eva – Hai, un mic digestiv nu a făcut rău nimănui.

Cristina – Adevărat, mistrețul ăla parcă mi-a rămas pe stomac... E bun, dar... e cam greu, nu?

Eva toarnă trei pahare și strecoară discret un somnifer într-unul dintre ele.

Adrian – Ah, ai scos din nou alcoolul de lampă...

Cristina – Alcoolul de cartofi...

Eva – E o specialitate.

Adrian – Eva are un unchi care este preot. Distilează alcool noaptea, cu un alambic clandestin, în cripta bisericii lui.

Cristina, pierdută în gânduri, îi ascultă doar pe jumătate.

Cristina – Nu știu unde își putea primi amantele...

Adrian – Sunt hoteluri peste tot, știi.

Cristina – Era atât de zgârcit. Mă îndoiesc. De fapt, sunt convinsă că, dacă s-a înscris pe site-ul ăla, a fost doar ca să nu plătească prostituate. Pentru că, crede-mă, după cum arătau fotografiile cuceririlor lui, nu era deloc pretențios...

Eva – Mulțumesc...

Cristina îi aruncă o privire intrigată.

Adrian – Dar de ce vorbești despre el la trecut?

Cristina – Poftim?

Eva – Ai spus: „era atât de zgârcit.”

Cristina – Pentru mine, e ca și cum ar fi mort.

Eva – Hai, nu spune asta...

Cristina – Sau poate un prieten i-a împrumutat apartamentul... În astfel de situații, bărbații sunt foarte solidari, din păcate. Nu zic asta despre tine, Adrian, desigur...

Adrian îi mai toarnă un pahar.

Adrian – Hai, nu-ți mai face rău. Mai bine bea un pahar.

Cristina – Nu știu ce am... Mai devreme nu puteam să închid un ochi, dar acum... m-a lovit o oboseală groaznică. Cred că o să merg să dorm...

Se prăbușește la pământ.

Adrian – Pastilele ei și-au făcut efectul, până la urmă...

Eva – Sunt mai degrabă somniferele pe care i le-am pus în pahar.

Adrian – Nu-mi spune că ai făcut asta...

Eva – Acum avem liniște să ne ocupăm de cadavrul.

Adrian – De al ei?

Eva – Al lui Petru! Ajută-mă să o ducem în camera de oaspeți. O să se trezească mâine dimineață și va fi văduvă oficial.

Adrian – I-am scutit și de complicațiile unui divorț.

Eva – Până la urmă, îi facem un serviciu.

O târăsc pe Cristina de picioare în culise și revin imediat.

Adrian – Și cu Petru, ce facem?

Eva – Soda caustică o să dureze prea mult.

Adrian – Mai ales dacă Cristina vrea să facă baie mâine dimineață...

Eva – Ai dreptate...

Adrian – Îl împărțim pe Petru în trei saci de gunoi. Și îl ducem la o plimbare în pădure...

Eva – Sau la o grădină zoologică. Am văzut într-un film... Îl aruncăm în cușca tigrilor și... gata, nimeni nu știe nimic.

Adrian – Te vezi trecând de securitatea Grădinii Zoologice cu trei saci de gunoi?

Eva – Am putea sări gardul noaptea...

Adrian – Pădurea va fi suficientă. Am o lopată în magazia din grădină.

Eva – Și pentru... Petru, vrei să te ajut?

Adrian – Am făcut deja partea cea mai grea, mă ocup eu. E prea murdar...

Eva – Cum vrei tu...

Iese.

Eva – Sper că nu fac o prostie, dar, mă rog... E prea târziu să dau înapoi. Hai, unul mic pentru drum...

Își toarnă un nou pahar și îl golește dintr-o înghițitură. Telefonul ei sună.

Eva – Alo... (*uimită*) Petru? Dacă e o glumă, e de foarte prost gust. Ești tu, Adrian? Pardon, Petru, chiar ești tu? Nu, nu sunt surprinsă, dar... Totuși, puțin, da... Ah, ai uitat telefonul aici. Da, mi-a spus despre... discuția voastră... Dar de ce i-ai spus asta? Ei bine, acum e făcut... Trebuia să iasă la iveală într-o zi... OK, o să-i spun... Așa e. Mulțumesc că ai sunat. Apropo, ai vorbit cu Cristina? Da, cred că bănuiește ceva. Se poate spune așa... OK, salut, Petru... (*Închide telefonul.*) Nemernicul, și-a bătut joc de mine...

Revine Adrian, cu saci de gunoi.

Eva (*ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat*) – Ei bine, e gata?

Adrian – Da. Mi-a luat ceva timp, cu gheața, bucățile începeau să se lipească de fundul congelatorului... A trebuit să folosesc o daltă de gheață...

Eva – Bietul Petru... Mi se pare ciudat să-l văd așa, pregătit pentru reciclare...

Adrian – Oricum, nu știu cum să-ți mulțumesc. E o dovadă de iubire incredibilă.

Eva – Deci mă ierți pentru adulterul ăla involuntar, nu-i așa?

Adrian – Bineînțeles... Mi-ai arătat cât de mult mă iubești.

Eva – Și eu te iert că l-ai băgat pe cel mai bun prieten al tău în patul meu, fără să-mi spui, bine?

Adrian – Mai am doi saci de luat.

Eva – O să te ajut...

Adrian – Ești sigură?

Eva – Cum ai spus mai devreme... La bine și la rău...

Ies. Revine Cristina, într-o stare confuză.

Cristina – Sunteți aici? Ce-am făcut cu telefonul meu?

Se uită curioasă la sacii de gunoi. Căutându-și telefonul, găsește cămașa pătată de sânge cu butoni de manșetă sub perna de pe canapea. Intrigată, iese treptat din starea de toropeală. Deschide un sac și îl închide imediat, îngrozită... Ceilalți doi revin cu alți doi saci.

Adrian – Cristina, ce faci aici?

Eva – Nu dormi?

Cristina – Nu... Adică, ba da... Doar că mi-am uitat telefonul...

Adrian – Ne pregăteam să scoatem gunoiul...

Cristina – Mă duc înapoi la culcare. Nu vă deranjați din cauza mea...

Iese, vizibil speriată.

Adrian – Crezi că bănuiește ceva?

Eva – Poate ar trebui s-o... eliminăm și pe ea, nu crezi?

Adrian – Deci ai fi gata să ucizi pentru mine? Aproape că mă sperii...

Eva (*exaltată*) – Știi cântecul lui Piaf? *Hymne à l'Amour!* (*Cântând*) *Je trahirais ma patrie, je renierais mes amis, si tu me le demandais.*

Adrian (*îngrijorat*) – Ascultă, trebuie să-ți mărturisesc ceva...

Eva – Nu-mi spune că ai mai ucis pe cineva!

Adrian – Nu, chiar nu... Adică, ba da, dar...

Eva – Bietul Petru... Totuși, era un prieten. Mi-ar plăcea să-i spun adio. În ce sac ai pus capul?

Adrian – Dacă aș fi în locul tău, n-aș face asta...

Eva – Cred că ar trebui să discutăm puțin, nu crezi...?

Adrian – OK, nu e Petru în sacii de gunoi.

Eva – Cum adică, nu e Petru? Pentru că ai ucis pe altcineva?

Adrian – Nu, vreau să spun, nu am ucis pe nimeni... Cum ai putut crede așa ceva?

Eva – Recunosc, nu mai sunt sigură de nimic... (*Deschide un sac și zâmbește strâmb.*) Nu... Dar ce oroare... Deci chiar ai ucis pe cineva?

Adrian – Nu! Adică, ba da, dar...

Eva – Ce e asta?

Adrian – Mistrețul...

Eva – Mistrețul? Dar, Adrian, tu nu ești vânător... Sau e o altă chestie pe care mi-ai ascuns-o?

Adrian – Nu vânez, stai liniștită. Dar povestea cu mistrețul era adevărată.

Eva – Nu mă păcăli... Chiar sunt curioasă să aud asta...

Adrian – Eram cu Petru, tocmai. Jucasem golf.

Eva – Golf, acum... Să nu-mi spui că, în timpul partidei, între gaura a șaptesprezecea și a optsprezecea, ai ucis un mistreț cu o minge de golf...

Adrian – Ne întorceam de la golf, cu mașina. În mijlocul pădurii, am lovit un mistreț. Aproape că am murit, să știi. Pentru că un mistreț de 200 de kilograme, la 90 de kilometri pe oră, îți spun, face ravagii, chiar dacă ai un SUV mare.

Eva – Ai distrus și mașina noastră...?

Adrian – Nu asta e cel mai grav, nu? Așa că am ieșit de pe drum... Petru era puțin amețit.

Eva – Și apoi?

Adrian – Cum era încă viu, am decis să-l duc la veterinar.

Eva – Petru?

Adrian – Mistrețul! L-am pus în portbagaj. Doar că, ajunși la veterinar, deja cedase din cauza rănilor.

Eva – Cine?

Adrian – Mistrețul!

Eva – În regulă...

Adrian – Cum mistrețul era deja în portbagaj... Nu știam ce să facem cu el. Petru a avut ideea să facem pate...

Eva – Ah, da, asta... A fost o idee bună... Dar atunci... de ce ai inventat o poveste ca asta?

Adrian – Tăind animalul... Petru mi-a mărturisit că a dormit cu tine.

Eva – Tăiatul mistrețului l-a inspirat, probabil... Și ce ți-a spus atunci? Pentru că Petru, el, știa că era în patul prietenului său, nu?

Adrian – Da, de asta se simțea vinovat. Vroia să-și elibereze conștiința.

Eva – Conștiința lui? Petru?

Adrian – Ai dreptate, cred că vroia mai degrabă să mă umilească... În timp ce se ascundea în spatele ideii că era un adulter involuntar... cum zici tu.

Eva – Și apoi?

Adrian – Până la urmă mi-a mărturisit că știa foarte bine ce face... și că probabil știai și tu.

Eva – Ticălosul... Îți jur că eu...

Adrian – Te cred. Doar voia să-mi facă rău. Ți-am spus, întotdeauna a fost gelos pe mine. De fapt, întotdeauna m-a urât. În fine, am ajuns să ne luăm la bătaie și...

Eva – De aici sângele de pe cămașă...

Adrian – Nu, asta e sângele mistrețului, când l-am pus în portbagaj...

Eva – Am înțeles...

Adrian – După aceea, ne-am împăcat. I-am împrumutat o altă cămașă și a plecat.

Eva – Și după?

Adrian – Când ai venit tu, eram supărat pe tine. Pentru că nu mi-ai spus că ai dormit cu el. M-am simțit trădat. Înșelat.

Eva – Îmi pare rău. Dar îți jur că eu nu știam...

Adrian – Atunci mi-a venit ideea asta. Așa, dintr-odată. Tăierea animalului m-a băgat într-o stare secundară. Am găsit rețeta într-unul dintre revistele tale...

Eva – Într-una dintre revistele mele?

Adrian – Ca să te pedepsesc. Ți-am spus că l-am ucis. Ca să văd cum reacționezi. Și de acolo, lucrurile au luat-o razna...

Se aude o sirenă de poliție. Eva vede cămașa care iese dintr-un sac.

Eva – Trebuie să fie Cristina... A văzut sacii și cămașa... Probabil că a chemat poliția...

Se aude o bătaie puternică în ușă. Cristina apare, cu un cuțit mare în mână.

Cristina – Nu vă apropiați, bandă de nebuni...

Eva – Calmează-te, îți vom explica totul. E doar o glumă stupidă...

Adrian – Nu e Petru în sacii aceia de gunoi, te asigur.

Cristina – Niciun gest, sau tai!

Adrian – E un cuțit...

Eva – Deschid unul, uite, și judeci tu singură.

Îi arată conținutul unui sac.

Cristina – Dar ce oroare e asta?

Adrian – E un mistreț! Uite! Are blană peste tot.

Cristina – Și Petru avea mult păr...

Eva – Dar nu chiar atât de mult...

Cristina – De unde știi?

Voce din off – Poliția!

Adrian – Tu i-ai chemat. Mai bine să le explici tu ce s-a întâmplat.

Eva – Nu va fi ușor...

Cristina – OK...

Cristina iese.

Adrian – Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea. Dar m-am simțit trădat...

Eva – E vina mea... Ar fi trebuit să-ți spun totul imediat. Dar mi-a fost teamă că nu mă vei crede...

Adrian – Am fost idioți amândoi.

Eva – Asta arată că nu e niciodată o soluție să ascunzi gunoiul sub preș... Până la urmă tot se întoarce împotriva ta.

Adrian – Da. De aceea ar fi bine să-i spui și tu.

Eva – Ce?

Adrian – Christellei. Despre Petru.

Eva – Oricum, el o înșală cu tot ce mișcă.

Adrian – Da, dar tu ești cea mai bună prietenă a ei...

(Cristina se întoarce.)

Cristina – Totul e în regulă, au plecat. Îmi pare rău, nu știu ce mi-a venit.

Eva – Cu toții suntem puțin tulburați în seara asta... Probabil e lună plină...

Cristina – Nu știam că e lună plină.

Eva – Oricum, dacă nu e lună plină, cu siguranță seamănă.

Adrian – Vă las, cred că aveți lucruri de discutat...

(Adrian iese.)

Cristina – Ce a vrut să spună?

(O pauză.)

Eva – Și eu am fost cu Petru.

Cristina – Cum?

Eva – Îți jur, a fost... total involuntar.

Cristina – Deci povestea pe care mi-ai spus-o mai devreme era despre tine... și Petru?

Eva – Voiam să-ți spun de mult timp, dar nu știam cum.

Cristina – Dar cum e posibil așa ceva?

Eva – Ticălosul de Adrian îi împrumuta patul nostru conjugal pentru întâlnirile lui amoroase...

Cristina – OK, te cred... Și nu vreau să știu mai multe... Ești cea mai bună prietenă a mea, nu?

Eva – Mulțumesc, Cristina.

Cristina – Tuturor ni se întâmplă să facem greșeli, mai ales când am băut puțin prea mult.

Eva – Eu eram complet trează.

Cristina – Ei bine, asta nu mai contează. Adevăratul vinovat în toată povestea asta este Petru. Mai bine să nu-l văd acum, pentru că aș fi în stare să-l omor!

Eva – Nu omori pe cineva așa, stai liniștită... Dar dacă ai nevoie de o avocată, sunt aici... Mă refer la divorțul tău...

Cristina – Mulțumesc... Cred că mai bine vă las. Probabil aveți și voi ceva de discutat... O să dorm la mama. Îi voi spune că am uitat cheile.

Eva – Foarte bine... Mâine vei vedea totul mai clar... Vom vedea toți mai clar...

Cristina iese. Adrian revine. Se așază pe canapea și rămân tăcuți un moment.

Adrian – A fost cu adevărat involuntar?

Eva – Să spunem că a fost... inconștient, atunci.

Adrian – OK, o să mă prefac că te cred.

Se îmbrățișează.

Eva – Dar adevărul e că de atunci mi-a trezit libidoul...

Adrian – Da, am observat. Mă întrebam de unde vine.

Eva – Ar trebui să facem asta mai des.

Adrian – Adică... astfel de întâlniri neașteptate în patul nostru conjugal...?

Eva – Mai ai și alți prieteni cărora le împrumuți apartamentul nostru pentru a-și înșela iubitele?

Adrian – Mă gândeam mai degrabă la reciprocitate. Trebuie să ai și tu prietene care își înșală soții și care caută un loc pentru aventurile lor ilicite... Îți reamintesc că ai un punct avans... Acum e rândul meu.

Eva – Îmi pare rău, toate prietenele mele sunt fidele...

Adrian – Mi-e greu să cred asta... Vom mai vorbi despre asta... Dar recunosc că și pentru mine e o idee incitantă...

Se aude muzică. Se sărută.

Negru.

Epilog

Două valize sunt așezate într-un colț al salonului. Adrian intră de afară și își scoate pardesiul.

Adrian – Iubito! Ești aici!

Intră Eva.

Eva – Ei bine, cum a fost?

Adrian – Le-a plăcut piesa. Au decis să o producă pentru stagiunea din toamnă.

Eva – Nu? E grozav!

Adrian – Și au găsit titlul genial.

Eva – *O crimă mică, fără urmări...* Sună mult mai bine decât *Microunde...*

Adrian – Trebuie să recunoaștem, e inspirat din viață...

Eva – Sau aproape...

Se sărută.

Adrian – Deci, în cele din urmă, totul s-a terminat cu bine.

Eva – Am crezut mereu în tine... Chiar și când îmi spuneai povești incredibile.

Adrian – Până la urmă, această încercare ne-a apropiat. Îți promit că nu o să te mai mint niciodată.

Eva – Și eu îți promit că nu o să-ți mai ascund nimic niciodată.

Privirea lui Adrian cade pe valize.

Adrian (*îngrijorat*) – Ce-i cu valizele astea? Pleci deja? După tot ce mi-ai spus...

Eva – Sunt bagajele lui Cristina. M-a întrebat dacă poate să petreacă noaptea aici. Cred că lucrurile nu au mers prea bine între ea și Petru... Nu știe unde să meargă.

Adrian – Ce pacoste... Nu o să mai scăpăm de ea niciodată...

Eva – Îi datorăm măcar atât...

Adrian – Bine... Dar doar o noapte, da?

Se aude soneria.

Eva – Probabil e ea...

Adrian – OK, mă duc să aduc șampania.

Eva – Ca să sărbătorim divorțul lui Cristina?

Adrian – Ca să sărbătorim premiera piesei mele! Lasă, o bem cu ea.

Adrian iese. Eva merge să deschidă și revine cu Cristina.

Eva – Nu pari bine. V-ați certat, nu-i așa?

Cristina – Ascultă, Eva... Cred că am făcut o prostie...

Eva – Mă sperii, Cristina... Ce fel de prostie?

Cristina – Cred că l-am omorât pe Petru.

Eva – Ah nu, pe asta am mai auzit-o. Nu de două ori!

Cristina – Am avut o mică discuție. S-a aprins repede. Și i-am spus să plece din casă imediat.

Eva – Și după?

Cristina – Ei bine... A mers să-și ia bagajele. După aia a degenerat un pic.

Eva – Un pic?

Cristina – Tocmai tranșam un pui... Aveam un cuțit electric în mână și... m-am enervat.

Eva – Și unde e? La spital?

Cristina – Din păcate, era deja prea târziu pentru Salvare. Am vrut doar să-l sperii. S-a apropiat ca să mă provoace. Am avut un gest reflex și... i-am tăiat carotida.

Eva – Dumnezeu!... Coșmarul continuă. Dar unde e?

Cristina arată spre valize.

Cristina – Ei bine... În valize...

Eva – Nu?

Cristina – Am nevoie de sfaturile tale, Eva.

Eva – Sfaturi de avocată? Să nu-ți faci prea mari iluzii, Cristina. Chiar dacă sunt o „criminală”, nu putem face să pară un accident casnic...

Cristina – Mă gândeam să-l trec prin sifonul de la cadă, după o baie de sodă caustică...

Eva – O să trebuiască să vorbesc cu Adrian...

Adrian revine, cu un zâmbet larg, fluturând o sticlă de șampanie.

Adrian – Șampanie!

Celelalte două îi aruncă o privire tulburată. Negru. Sfârșit

Autorul

Născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez începe să urce pe scenă ca baterist în diverse trupe de rock, înainte de a deveni semiolog publicitar. Apoi, devine scenarist pentru televiziune și revine pe scenă ca dramaturg. A scris o sută de scenarii pentru televiziune și mai mult de o sută de comedii pentru teatru, dintre care unele sunt deja devenite clasice (*Vineri, 13* sau *Strip Poker*). În prezent, este unul dintre cei mai jucați autori contemporani în Franța și în țările francofone. În plus, mai multe dintre piesele sale, traduse în spaniolă și engleză, sunt în mod regulat în repertoriul din Statele Unite și America Latină.

Pentru amatorii sau profesioniștii în căutare de texte de montat, Jean-Pierre Martinez a ales să ofere piesele sale pentru descărcare gratuită pe site-ul său La Comédiathèque (comediatheque.net). Totuși, orice reprezentație publică rămâne supusă autorizării de către SACD.

*Acest text este protejat de legile referitoare la dreptul de
proprietate intelectuală.*

*Orice contrafacere este pasibilă de o condamnare de până la
300 000 de euro și 3 ani de închisoare.*

Avignon – Ianuarie 2025.

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-321-7

Lucrare disponibilă pentru descărcare gratuită